

ΕΥΛΑΜΠΙΑ ΤΣΙΡΕΛΗ

Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΠΗΛΙΑ

εικονογράφηση: Τριανταφυλλιά Βάσσου

Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ
ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΠΗΛΙΑ

© 2022, Ευλαμπία Τσιρέλη για το κείμενο
© 2022, Τριανταφυλλιά Βάσσου για την εικονογράφηση
© 2022, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Μάνος Μπονάνος
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2022
ISBN 978-960-572-464-1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Ευλαμπία Τσιρέλη

Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΠΗΛΙΑ

εικονογράφηση: Τριανταφυλλιά Βάσσου

Σε όλα τα γενναία παιδιά

Εισαγωγή

Ο Εδουάρδος ζούσε στην Ποντικοκοιλιάδα της Μεγάλης Σπηλιάς. Κατοικούσε με τους γονείς του, τον κύριο και την κυρία Ράτκλιφ, σε μια όμορφη φωλιά με γερή ξύλινη σκεπή κι έναν κατάφυτο, περιποιημένο κήπο.

Ήταν ένα ποντίκι πολύ διαφορετικό από τα άλλα: τα αφτιά του ήταν λίγο πιο μυτερά· η μουσούδα του ελαφρώς πιο μακρόστενη· το παρουσιαστικό του κατιτίς πιο λεπτό· τα δάχτυλα και τα νύχια του μακριά και αδύνατα· τα γυαλιά του τεράστια, καθώς δεν έβλεπε και πολύ καλά· το τρίχωμά του κατάμαυρο.

Τα άλλα ποντικάκια ήταν πιο γκρι, πιο παχουλά, με πιο στρογγυλεμένα αφτιά. Ακόμα, ο Εδουάρδος φορούσε πάντα κάτι φαρδιά πουλόβερ που του έπλεκε η μαμά του, λες κι ήθελε ή έπρεπε κάτι να κρύψει. Και διέθετε, η αλήθεια είναι, πολύ ξεχωριστά χαρίσματα και ιδιαίτερες συνήθειες...

Δεν ήταν λίγες οι φορές που επέστρεφε από το σχολείο καταστενοχωρημένος και νυσταγμένος. Καταστενοχωρημένος, γιατί όλο και κάποιο παιδάκι θα τον κορόιδευε για τη διαφορετική εμφάνισή του. Και νυσταγμένος, γιατί του άρεσε να ξενυχτά κοιτώντας το φεγγάρι και τα αστέρια. Έλεγε, μάλιστα, πως τη νύχτα δεν χρειαζόταν τα γυαλιά του. Έβλεπε ολόκλαθα τα αστέρια του ουρανού.

Η ζωή στην Ποντικοκοιλιάδα

Η μικρή κοινωνία των ποντικών είχε φτιάξει τα σπίτια της σε μια όμορφη, καταπράσινη κοιλάδα που ήταν περιτριγυρισμένη και προστατευμένη από πυκνό δάσος. Βρισκόταν στους πρόποδες ενός εντυπωσιακού βουνού, που ήταν γνωστό ως «Βουνό της Μεγάλης Σπηλίας».

Οι ποντικοί είχαν επιλέξει να χτίσουν το χωριό τους στις παρυφές του δάσους, εκεί δηλαδή όπου άρχιζαν τα δέντρα, γιατί αυτό ήταν το καλύτερο σημείο ώστε να προστατεύονται από τα μεγάλα αρπακτικά που πετούσαν πάνω από την κοιλάδα. Κανείς

τους όμως δεν τολμούσε να μπει πολύ βαθιά στο δάσος, γιατί έτρεμαν πως εκεί παραμόνευαν άγνωστοι κίνδυνοι. Οι ποντικοί ήταν πολύ προσεκτικοί και προσπαθούσαν να κρατήσουν ασφαλές το χωριό τους.

Έκαναν διάφορα επαγγέλματα: ήταν ξυλοκόποι, επιθεωρητές, χτίστες, τρυπητές, ανιχνευτές, φύλακες, δάσκαλοι, εκπαιδευτές και μαγουλοκουβαλητές. Κανένα όμως από τα επαγγέλματα αυτά δεν άρεσε στον Εδουάρδο, εκτός από του πατέρα του που ήταν νυχτοφύλακας. Σκεφτόταν συχνά πως με χαρά θα ήθελε κάποτε να ακολουθήσει την ίδια καριέρα, αφού θα μπορούσε επιτέλους να μένει ξύπνιος όλη τη νύχτα και να πέφτει για ύπνο το ξημέρωμα.

Όλοι οι ποντικοί ξυπνούσαν πολύ πρωί. Τα ποντικοπαιδιά πήγαιναν στο σχολείο, όπου μελετούσαν σπουδαία μαθήματα και εκπαιδεύονταν σε διάφορα αθλήματα και δραστηριότητες. Οι μεγάλοι έπαιναν δουλειά από πολύ νωρίς, προκειμένου όλα στην κοινότητα να λειτουργούν ρολόι.

Οι τρυπητές φρόντιζαν ώστε οι φωλιές (τα σπίτια τους δηλαδή) και τα λαγούμια (δηλαδή οι υπόγειες

στοές) να είναι ανοιχτά και καθαρά, δίχως νερά, σκουπίδια και λάσπες από τις καταιγίδες. Όλα τα κτίσματα του χωριού, από τις αποθήκες μέχρι το σχολείο και από τα σπίτια μέχρι το θεατράκι, ήταν χτισμένα αμφιθεατρικά και σχημάτιζαν μια πελώρια λακκούβα. Μικρές τρύπες οδηγούσαν σε στοές κάτω από τη γη, στις οποίες οι κάτοικοι κρύβονταν σε περίπτωση κακοκαιρίας ή μεγάλου κινδύνου.

Οι επιθεωρητές έλεγχαν τον μεγάλο ξύλινο φράχτη του χωριού, να είναι γερός για να μην τον ρίξει κάποιο άγριο ζώο. Επίσης, φρόντιζαν οι αποθήκες με τα φαγητά να είναι πάντα γεμάτες και καθαρές και τα τρόφιμα φρέσκα.

Οι χτίστες φρόντιζαν να διορθώνουν τον φράχτη και τα κτίσματα του χωριού, όταν αυτά πάθαιναν κάποια ζημιά, και αναλάμβαναν κάθε νέα κατασκευή, όπως γέφυρες, σκεπές ή μικρά έπιπλα για τα σπίτια, ενώ οι ξυλοκόποι φρόντιζαν να μην ξεμένουν ποτέ οι χτίστες από ξύλο, κόβοντας κλαδιά με τα δυνατά τους δόντια.

Οι μαγουλοκουβαλητές από μικροί εξασκούσαν τα μάγουλά τους ώστε να είναι ελαστικά. Η δουλειά τους ήταν να μαζεύουν καρπούς και νερό από τη

γύρω περιοχή, κουβαλώντας τα μέσα στα τεράστια μάγουλά τους που φούσκωναν σαν μπαλόνια.

Στο σχολείο οι δάσκαλοι φρόντιζαν να μαθαίνουν τα ποντικάκια τα πάντα για το σώμα και το πνεύμα, την παγκόσμια ιστορία των Ποντικών με τις μεγάλες μεταναστεύσεις και τη ζωή στα πλοία, και οι εκπαιδευτές αναλάμβαναν τους μικρούς και τις μικρές από νωρίς, ώστε να προετοιμάζονται για το επάγγελμα που είχαν επιλέξει.

Μόνο οι νυχτερινοί φύλακες, αντί να ξυπνούν, έπεφταν για ύπνο το πρωί μετά την κουραστική νυχτερινή βάρδια, αφού είχαν ολοκληρώσει τις περιπολίες στα όρια του δάσους και στο επικίνδυνο μονοπάτι προς τη Μεγάλη Σπηλιά του βουνού. Μια σπηλιά την οποία όλοι φοβούνταν και κανείς ποτέ δεν είχε καταφέρει να εξερευνήσει. Θρύλοι ακούγονταν σχετικά με το τι μπορούσε να κρύβεται εκεί. Θρύλοι που μιλούσαν για μεγάλες άγριες αρκούδες, μάγισσες και τεράστια κουνούπια.